ვაჟა-ფშაველას გადასვენება მთაწმინდაზე

მთის და მაჰმადის არ იყო დავა...
აბა, პირველი ვინ ვისთან მივა[illegible]
მთაწმინდის ქედი არ ეცოტავა,
ფშავური სისხლი ამ მთაშიც ჰღვივა,
არც უთხოვია თავისთან მისვლა,
თვითონ ეხვევა მთას თავზე ნისლად.

და გაუმთელდა გახრული ძვლები...
მთაო, გადუშვი, ფშავამდე ივლის:
ბერი მინდიას მუხლი გამძლები
კვლავ დაუჩოქებს საყვარელ თბილისს.
აკვანი იყო მისთვის ჩარგალი,
გულზე თბილისის ესო ჩანგალი.

აუხდა ნატვრა და გადალახა
საფლავის დვირე და ერთად ნახა
მან წერეთელი და ჭავჭავაძე.
კიდეც ატირდა იმათ საფლავზე.
არ დაგვინახავს ჩვენგან არავის,
მხოლოდ გვესმოდა ცრემლი არაგვის.

2[illegible] სექტემბერი,
1937 წ.